

HỒI THỨ TÁM VÕ LÂM THỐNG LĨNH

Sau khi hai người đấu nhau một chương, “Bách Diệp Thần Cái” bị nội thương. Sau khi vận công mấy vòng, lão Bang chủ cảm thấy trong người đỡ ra đôi chút, lại định tiến vào thì thấy Huệ Phi Đại Sư bước lên chấp tay hợp thập nói:

- A Di Đà Phật! Doãn Bang chủ hãy tạm nghỉ đi! Lão nạp bất tài nhưng cũng muốn lĩnh giáo mấy chiêu tuyệt học của Xuân Hộ pháp!

Tạ Vũ Diệp vội nhảy ra đưa “Bách Diệp Thần Cái” lùi về cho ngồi bàn tọa, đưa một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” cho lão ca ca uống vào đồng thời tiếp thêm chân khí giúp “Bách Diệp Thần Cái” vận công trị thương.

Lát sau, “Bách Diệp Thần Cái” nôn ra một bãi máu đen, được Tạ Vũ Diệp tiếp thêm công lực, chẳng bao lâu lão bình phục lại. Thu công đứng lên.

Lúc này Xuân Phong Đạo Nhân và Huệ Phi Đại Sư đứng đối diện nhau, hai tay đưa lên trước, từ đỉnh đầu cả hai khói trắng bốc lên, hiển nhiên đang đấu nội lực.

Bộ tăng bào của Huệ Phi Đại Sư căng phồng lên, không có gió mà cứ reo phần phật, chứng tỏ vị Thiền Sư đã vận công lên tới cực hạn.

Trong lúc đó thần thái của Xuân Phong Đạo Nhân vẫn khá điềm tĩnh, sắc mặt chỉ hơi hồng lên: Hắn vận “Thiết đan thần công” đã tới chín thành hỏa hầu.

“Thiết đan thần công” là một thứ nội công của tà môn dùng tinh huyết của người sống và âm khí của người chết mà luyện thành nên rất độc, có cùng nguồn gốc và cách thức giống như “Vạn huyết sát công”, chỉ là uy lực kém hơn mấy phần.

Chỉ thấy từ đỉnh đầu và chưởng tâm Xuân Phong Đạo Nhân liên tiếp bốc ra từng luồng khói màu hồng thỉnh thoảng phát ra những tia lấp lánh. Từ những luồng khói đó bức ra nhiệt khí rất lớn, khiến cho một số người đứng cách đó năm sáu trượng không sao chịu đựng nổi, phân phân lùi lại.

Khắp người Huệ Phi Đại Sư ướt đẫm mồ hôi, người bắt đầu run lên từng đợt.

Tạ Vũ Diệp biết rõ Huệ Phi Đại Sư đã không còn duy trì được nữa, nếu cứ tiếp tục đấu sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Chàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, giương hai tay đẩy về phía Huệ Phi Đại Sư một luồng hấp lực âm nhu.

Huệ Phi Đại Sư cảm thấy có một cỗ lực nhu hòa rất dễ chịu nâng mình lên rồi kéo lui lại đặt hạ xuống từ từ cách chỗ cũ chừng một trượng. Thoát khỏi

luồng nhiệt khí nóng như trong lò than, nay thấy người dễ chịu, Huệ Phi Đại Sư không cần nghĩ ngợi gì cứ ngồi bàn tọa xuống đất vận công điều tức.

Trong lúc đó, Tạ Vũ Diệp chuyển lực đạo từ chưởng tâm mình bức sang Xuân Phong Đạo Nhân, đẩy “Thiết đan thần công” của hắn lùi lại tiến nhập trở lại cơ thể.

Cảm thấy “Thiết đan thần công” bức lùi quá mạnh không sao hấp thụ nổi, Xuân Phong Đạo Nhân thất kinh đảo người lộn đi một vòng tránh đi, kinh hãi nghĩ thầm:

- Nhân vật nào mà có nội lực kinh nhân như vậy?

Hắn mở mắt đứng lên nhìn sang phía đối diện, thấy một trung niên văn sĩ râu ba chòm vừa thu tay lại, biết đó chính là người vừa phát công lực làm hại mình.

Như vậy điều hắn tiên liệu trước đây đã thành sự thật!

Xuân Phong Đạo Nhân đứng ngậy ra một lúc rồi nhìn đối phương, lập tức nhận ra trung niên văn sĩ đó hóa trang liền bước tới gần quát:

- Các hạ là cao nhân ở đâu tới? Vì sao không để bản lai diện mục mà phải hóa trang?

Tạ Vũ Diệp cười đáp:

- Xuân Hộ pháp nhãn lực thật lợi hại!

Nói xong dùng tay xát mạnh xóa lớp hóa trang đi.

Vừa thấy rõ Lư sơn chân diện đối phương, Xuân Phong Đạo Nhân rung động nghĩ thầm:

- Thì ra hắn chỉ là một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi mà thôi! Làm sao mà có công lực thâm hậu như thế được?

Tuy lòng đầy hồ nghi nhưng một điều không cần bàn cãi là thiếu niên này công lực cao hơn hắn mình.

Đứng trước cao nhân, Xuân Phong Đạo Nhân không dám phát tác mà nhẹ giọng hỏi:

- Thiếu hiệp quý tính đại danh là gì? Có thể cho biết không?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tại hạ họ Tạ, thảo danh Vũ Diệp. Vừa rồi thấy hai vị cao nhân liều đấu nội lực, vì không muốn cả hai lưỡng bại câu thương nên mạo muội can thiệp vào, mong hai vị lượng thứ!

Sự thực thì chàng xuất thủ cứu Huệ Phi Đại Sư nhưng bây giờ nói thác ra là sợ lưỡng bại câu thương nên cứu hai người, câu đó tăng uy lực cho Huệ Phi Đại Sư không ít, đồng thời biện minh là mình hành động vô tư. Xuân Phong Đạo Nhân tuy tức giận nhưng không dám và không thể phản bác được.

Tuy bụng có phần sợ nhưng trước mặt Tứ đại Đường chủ, nếu chỉ vì một thiếu niên mười chín hai mươi tuổi mà phải thủ tiêu kế hoạch thì sẽ khó ăn khó nói với Giáo chủ, mặt khác Xuân Phong Đạo Nhân không tin một tiểu tử chưa ráo máu đầu mà thắng được mình, hấn nhìn Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Tấm lòng nhân hậu của Tạ thiếu hiệp thật đáng quý! Nhưng trong võ lâm thì khi động thủ, nhiều khi chuyện tử thương là không thể tránh khỏi. Nếu thiếu hiệp đồng ý, chúng ta hãy thử mấy chiêu, thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Xuân hộ pháp đã có ý dốc tận hứng thì tại hạ cũng xin gắng phụng bồi!

Xuân Phong Đạo Nhân chấp tay nói:

- Vậy thì xin mời thiếu hiệp! Dứt lời xuất thủ đánh ngay.

Tạ Vũ Diệp thi triển “Long tường thập cửu thức” vô cùng linh hoạt, phối hợp với thân pháp ảo diệu “Mê tông hóa ảnh” bá đạo võ lâm vừa mới lĩnh hội được từ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, thân ảnh cứ chập chờn hai bên đối thủ, khi đánh, khi bỏ, lúc chộp, điểm, phạt, chém, chặt, thỉnh thoảng phóng ra mấy cước làm Xuân Phong Đạo Nhân tối tăm mặt mũi.

Còn may là tên hộ pháp võ công cao cường, tuy nhìn xung quanh đâu cũng thấy đối phương nhưng vẫn còn xuất chiêu hóa giải được, đồng thời vận công cương khí bảo hộ các yếu huyết nên qua mấy chục hiệp vẫn chưa bị thương.

Thực tình Tạ Vũ Diệp chỉ muốn chọc giận Xuân Phong Đạo Nhân để làm hờn bốt huyên hoang đi thôi mà không có ý định đả thương, nếu không, trong trường hợp Xuân Phong Đạo Nhân đã không còn khả năng hoàn thủ, chàng thi triển “Đại tu di thần chi” thì Xuân Phong Đạo Nhân đâu còn mạng?

Qua một lúc, y phục của Xuân Phong Đạo Nhân bị rách tả tơi, ngay cả bộ mi bạc dài cũng bị đứt đi không ít, trông đáng bộ hấn vô cùng thâm thẳm.

Trong số quần hùng có nhiều người khoái chí vỗ tay cười vang.

- Xuân Hộ pháp! Lúc đầu trong “Tụ nghĩa sảnh”, người tỏ uy danh hống hách như thế, nay ngạo khí mất đâu cả rồi?

- Hãy quỳ xuống giập đầu đi! Tạ thiếu hiệp sẽ tha cho, nếu không bộ bạch mi bị vặt sạch đấy!

Trong đời đã bao giờ Xuân Phong Đạo Nhân chịu nỗi kỳ đại sỉ nhục như thế?

Bị một thiếu niên miệng còn hôi sữa đưa ra làm trò hề trước mặt bàn dân thiên hạ, Xuân Phong Đạo Nhân tức giận gầm lên, ra sức thi triển “Thiết đan thần công” đánh ra liên hồi kỳ trận nhưng không sao chạm được tới người đối phương!

Hấn càng điên cuồng lồng lộn, mồ hôi càng tuôn ra ướt đẫm nhưng trước sau vẫn không làm gì được Tạ Vũ Diệp.

Quần hùng đứng ngoài nhìn vào trông Xuân Phong Đạo Nhân chẳng khác gì người mù đánh lộn, cả trăm chưởng không trúng chưởng nào!

Ngẫm lại thật quá hoạt kê!

Xuân Phong Đạo Nhân có thể coi là nhân vật đứng đầu Cự Linh Giáo, võ công tuyệt đỉnh võ lâm, tại trường có hàng chục vị chưởng môn nhân và hàng trăm cao thủ các phái nhưng không ai xứng là đối thủ của lão ma, ngay vị Huệ Phi Đại Sư danh chấn giang hồ, vị cao tăng đức cao vọng trọng, võ công vào loại nhất nhì trong phái Thiếu Lâm mà suýt bỏ mạng vì “Thiết đan thần công” của hắn, thế mà bây giờ lại bị một thiếu niên mười chín hai mươi tuổi đem ra làm trò đùa như mèo vờn chuột, không thềm giết không thềm đả thương, chỉ xuất thủ cầm chừng cho y phục lão rách tả tơi, hai hàng mi rơi rụng lả tả, bộ mặt từng trện xanh từng trện đỏ xem chừng đang tức giận cực hạn mà không làm gì được đối phương!

Quả là một trò vui trăm năm khó gặp!

Chúng kiến cảnh tượng hoạt kê đó, ai mà nhịn được cười?

Không chỉ cười mà quần hùng còn hò reo, ra sức chế nhạo!

Bấy giờ cao thủ Cự Linh Giáo tuy cũng hết sức tức giận nhưng cả Xuân Hộ pháp cũng không làm gì được thiếu niên kia, chúng biết làm gì?

Cách Kỳ Du bàn với Tề Khắc Tuấn:

- Tề Đường chủ, xem ra ở đây có cao nhân xuất hiện, chúng ta không thực hiện được kế hoạch rồi, cứ ngồi ở đây thế nào cũng bị chúng bắt mất. Theo ý huynh đệ thì chúng ta nên thừa cơ còn chưa muộn, hãy nhanh đi khỏi đây thôi!

Tề Khắc Tuấn hỏi:

- Nhưng còn chưa được lệnh Xuân Hộ pháp...

Cách Kỳ Du nói:

- Xuân Hộ pháp đã không còn khí lực đối phó với tiểu tử kia, còn có chủ trương gì được? Huynh đệ tin rằng Xuân Hộ pháp cũng sẽ thông nhất với chúng ta thôi!

Tề Khắc Tuấn vẫn còn băn khoăn:

- Nhưng chẳng lẽ để Xuân Hộ pháp lại để cho tiểu tử kia giỡn mặt như thế?

Cách Kỳ Du nói:

- Xuân Hộ pháp võ công cao cường, sẽ không xảy ra hậu quả gì nguy hiểm đâu! Bây giờ chúng ta đi sẽ tạo cơ hội cho Xuân Hộ pháp thoát khỏi tình thế khó xử này.

Tề Khắc Tuấn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Cách Đường chủ nói thế cũng phải. Cứ cho hai tên Thôi, Quách điu Lãnh Đường chủ đi trước, chúng ta sẽ đuổi theo...

Cách Kỳ Du gật đầu ra lệnh cho hai tên Hương chủ dìu Lãnh Nhất Định hướng ra trại môn.

Tạ Vũ Diệp vừa đùa giỡn với Xuân Phong Đạo Nhân nhưng không rời mắt khỏi mấy tên Đường chủ, thấy chúng bắt đầu rút lui, chàng dùng “Truyền âm nhập mật” nói với “Bách Diệp Thần Cái”:

- Lão ca ca! Hãy mau thương lượng với Thiệu chương môn nhân, xin đừng để tên tặc nhân nào của Cự Linh Giáo tâu thoát khỏi “Đan Tâm Trại” này!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy gật đầu, đến bên Thiệu Phong Các và “Vô Hôi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình cùng mấy vị chương môn nhân chụm đầu thương lượng.

Thấy hai tên hương chủ dìu Lãnh Nhất Định đi, Tạ Vũ Diệp đột nhớ lại vụ thảm án ở Tạ Gia trang do “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính và đồng bọn gây ra sát hại phụ mẫu mình cùng mấy chục gia nhân, cả nhị sư bá Công Tôn Dục Thu cũng không thoát nạn và nhớ lại lời kể của Lăng Vô Linh về thảm cảnh của phụ mẫu mình, lửa hận thù hừng hực bốc lên.

Chàng thu công đứng định cách Xuân Phong Đạo Nhân ba bước.

Xuân Phong Đạo Nhân thấy vậy nghĩ thầm:

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu này chỉ làm phách được một lúc thôi, bây giờ chắc nội lực bị hao tổn nên không còn hơi sức bày trò gì được nữa! Hãy xem đạo gia trả thù người gấp mười lần nỗi nhục mà người bắt đạo gia phải chịu!

Lúc ấy bọn Tề Khắc Chân và Cách Kỳ Du chuẩn bị đi cũng đều dừng lại.

Xuân Phong Đạo Nhân ngậm vận “Thiết đan thần công” vào hữu chương rồi dốc toàn lực phát một chiêu “Hắc hổ đào tâm” nhằm ngực trái Tạ Vũ Diệp vận thập thành công lực đánh tới!

Nhìn ánh mắt và vẻ mặt Xuân Phong Đạo Nhân, Tạ Vũ Diệp đã đoán ra tâm ý đối phương, khi Xuân Phong Đạo Nhân phát chương thì chàng đã vận đủ “Ngô dương thần chương” vào hữu chương đánh ra đối địch!

- Bình!

Vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, chương lực làm đất giữa hai đối thủ bị đào lên một hố lớn bắn ra xung quanh mù mịt rơi ào ào như hàng chục quả địa lôi phát nổ, áp lực làm quần hùng bị đánh dạt đi mấy bước, nhiều người lão đảo sắp ngã.

Xuân Phong Đạo Nhân bị bắn đi như một chiếc lá văng xa tới mấy trượng va vào tường viện làm sụp đi một mảng lớn, người hắn bật ngược lại bảy tám thước, miệng phun máu thành vòi ngã xuống ngất đi.

Mấy tên thuộc hạ trong Cự Linh Giáo vội chạy tới đỡ Xuân Phong Đạo Nhân dậy lay cho tỉnh lại nói:

- Đại Hộ pháp! Mau chạy khỏi đây thôi!

Một tên lam y nhân xúc hấn lên vai định nhảy qua tường viện thì một người lao tới quát:

- Cầu tặc, chạy đi đâu?

Lam y nhân thấy người chặn mình chính là Tạ Vũ Diệp, hốt hoảng dừng lại.

Tạ Vũ Diệp phóng ánh mắt sáng quắc nhìn lam y nhân quát:

- Ô Tư Kính! Người còn nhớ thiếu gia không?

Nguyên lam y nhân là Ô Tư Kính, mười một năm trước từng tham gia cuộc thảm sát ở Tạ Gia Trang, chính hắn đã giết chết nhị sư bá Tạ Vũ Diệp là Công Tôn Dục Thu, đồng thời tra tấn chàng đến chết đi sống lại.

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính tuy chưa nhớ ra Tạ Vũ Diệp nhưng nghe thiếu niên gọi tên mình thì biết có việc chẳng lành, nhã nhặn nói:

- Thiếu hiệp...

Vừa thốt ra hai tiếng, hắn chợt nhìn ra sau lưng Tạ Vũ Diệp, kêu lên:

- Tề Đường chủ!

Tạ Vũ Diệp tưởng Tề Khắc Tuấn ám toán mình vội nhảy tránh sang tả nửa bước rồi quay lại.

Tư Kính chỉ chờ có thể liền lao qua bức tường đổ lao đi...

Tạ Vũ Diệp quay lại nhìn không thấy ai, khi nhìn lại thì Ô Tư Kính đã lao ra ngoài tường viện. Tức giận quát:

- Cầu tặc chạy đi đâu!

Đồng thời giương tay điểm ra một chỉ.

- Veo!

Nhất chỉ thiên công làm đứt phăng một vành tai Ô Tư Kính, tuy máu me nhoe nhoét một bên mặt nhưng hắn cố nén đau tiếp tục lao đi.

Tạ Vũ Diệp định đuổi theo thì nghe Huệ Phi Đại Sư nói:

- A Di Đà Phật! Thiếu thí chủ! Cùng tặc chó truy! Hãy ở lại cùng quần hùng bàn đại sự thì hơn!

Tạ Vũ Diệp nghe nói dừng lại nghĩ thầm:

- Phải! Cùng tặc chó truy! Hãy ở lại cùng mọi người bàn định việc tiêu diệt Cự Linh Giáo mới giết chúng tận gốc được! Lúc ấy Ô Tư Kính và những tên khác có chạy đằng trời!

Nghĩ thế chàng liền đi về phía chúng nhân.

Vừa chứng kiến Tạ Vũ Diệp xuất thần công làm nhục Xuân Phong Đạo Nhân làm hấn trọng thương, nay thấy chàng đến, mọi người đồng loạt vỗ tay hoan nghênh vang dội.

Huệ Phi Đại Sư bước lại gần chàng, chấp tay thi lễ nói:

- A di đà phật! Bần nạp xin cảm tạ đại ân cứu mạng của Tạ thiếu hiệp!

Thiếu Phong Các cũng chấp tay cung kính nói:

- Tạ thiếp hiệu thần công cái thế, lão hủ vô cùng khâm phục và cung tạ thiếu hiệp đã thi ân cứu mạng!

“Vô Hồi Thần Kiếm” Trương Khắc Bình cười “hô hô” nói:

- “Sóng trường giang lớp sau xô lớp trước”, võ lâm hậu bối có nhân vật kỳ tài như Tạ thiếu hiệp, đủ thấy Cự Linh Giáo đã đến lúc diệt vong! Đã có người cứu võ lâm thoát khỏi kiếp nạn rồi!

Tạ Vũ Diệp nghe nhiều người cảm tạ và khen tụng mình như thế thì đứng ngây ra không biết phản ứng thế nào.

Cái Bang Bang chủ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười “hô hô” nói:

- Diệp lão đệ! Hôm nay ngươi đánh bại tặc đồ Cự Linh Giáo, đánh trọng thương Xuân Phong Đạo Nhân, công lao thật không nhỏ. Lão ca ca cao hứng vô cùng!

Chợt nghe “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cao giọng nói:

- Các vị võ lâm tiền bối! Các vị bằng hữu đồng đạo giang hồ! Cự Linh Giáo tuy hôm nay đại bại nhưng nguyên khí của tặc đảng chưa tổn hại bao nhiêu. Theo ngụ ý của Phùng mỗ, chúng ta ngồi lại cùng nhau bàn đại kế để tìm ra kế sách tiêu diệt sào huyệt của tặc đảng!

“Thần Tích Ông” vừa nói xong, lập tức khắp nơi tiếng tán đồng:

- Phùng đại hiệp nói rất đúng!

- Chúng ta vào “Tự Nghĩa Sảnh” bàn việc đi!

- Phải lựa chọn người đứng ra lãnh đạo quân hùng để thống nhất hành động mới thắng được Cự Linh Giáo!

- Bầu võ lâm minh chủ!

- Bầu võ lâm minh chủ!

- ...À Chợt một người nói to:

- Khoan đã!

Chúng nhân tập trung nhìn lại xem kẽ bàn lùi là ai thì nhận ra người vừa nói là Cao Kỳ Trác, đại đệ tử của chương môn nhân phái võ đương.

Chương môn nhân phái không động Phương Hạ Trúc hỏi:

- Cao đại hiệp có cao kiến gì?

Cao kỳ trác đáp:

- Khách mạnh cũng không lần được chủ!

Y chỉ tay tới “Đan Tâm Trại Chủ” “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn vẫn ngồi thờ ra chiếc ghế công chứng nhân nói tiếp:

- Hôm nay, là sinh nhật của Công Tôn Trại Chủ, chính vì thế mà chúng ta được mời tới đây. Theo tại hạ, hiện tại Cự Linh Giáo đã ra mặt uy hiếp quần hùng, công khai thách chiến với toàn thiên hạ võ lâm, đặt toàn thể giang hồ vào sự thách thức nghiêm trọng, đứng trước sự lựa chọn sinh tử tồn vong. Hiện tại có mặt đông đủ đại diện các môn phái, nhân sĩ khắp giang hồ, chúng ta nên tiến hành Đại hội bất thường của võ lâm để quyết định vấn đề trọng đại này và xin Công Tôn Trại chủ lo việc tổ chức mới được!

Ý kiến như vậy là xác đáng nên mọi người nhất trí tán thành.

Bây giờ trại chủ “Đan Tâm Trại” “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn vẫn ngồi nguyên trên ghế giống như khi được mời ngồi lên đó làm công chứng nhân, đưa mắt ngơ ngác nhìn quần hùng như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thế nhưng những lời trang trọng vừa rồi của Cao Kỳ Trác dường như đã đánh thức tâm linh lão ta dậy, ánh mắt bỗng trở nên sinh động hơn.

Chương môn nhân phái không động phương hạ trúc bước đến gần nói:

- Công tôn trại chủ! Hôm nay, trại chủ mời quần hùng đến đây tham dự lễ đại thọ thế nhưng bị Cự Linh Giáo lợi dụng rắp tâm khống chế quần hùng, việc đó trại chủ đã chứng kiến...

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn xua tay ngăn Phương Hạ Trúc lại, thở dài nói:

- Ài! Công Tôn mỗi một đời hào sảng, “Đan Tâm Trại” cho đến nay vẫn chưa làm điều gì sai trái để mất lòng đồng đạo võ lâm cũng như cư dân trong vùng. Thế mà không ngờ hôm nay lại bị tặc đảng Cự Linh Giáo làm cho thân bại danh liệt, trở thành kẻ phản bội đồng đạo võ lâm, dù vạn tử cũng không chuộc được tội lỗi, lấy hết nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch vết nhơ!

Lão nói tới đây thì nghẹn lại, môi run run nước mắt trào ra, lưng còng xuống, bộ dạng nhìn hết sức đau khổ...

Huệ Phi Đại Sư chấp tay hợp thập, tuyên một câu phật niệm nói:

- A Di Đà Phật! Chuyện hôm nay đúng là Công Tôn thí chủ có sai lầm. Nhưng theo bản nạp thì bên trong chắc có nội tình và không phụ thuộc vào bản ý của Công Tôn Trại chủ. Biết sai mà sửa cũng là điều rất đáng quý rồi, Trại chủ đừng tự trách mình quá! Nếu có uẩn khúc gì trong lòng thì xin cứ nói ra, mọi người quyết không làm khó cho Trại chủ đâu!

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cố nén bi thương, kể lại cho quần hùng nghe nỗi khổ tâm của mình...

Nguyên là hồi tháng ba năm nay, Công Tôn Tuấn có việc đến Thanh Phong Điểm ở Cao Ba Trấn có công chuyện, khi trở về thì đột nhiên ngắt đi, bất tỉnh nhân sự dọc đường. Khi tỉnh lại, Công Tôn Tuấn thấy một người đứng trước mặt mình...

Cao Kỳ Trác ngắt lời hỏi:

- Dám đoán Công Tôn Trại chủ bị tặc nhân Cự Linh Giáo ám hại! Công Tôn Trại chủ! Lúc ấy người đứng trước mặt mình là ai?

Công Tôn Tuấn đáp:

- Chính là tên vừa bị Tạ thiếu hiệp điểm bay một lỗ tai.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính?

Công Tôn Tuấn gật đầu:

- Không sai!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Công Tôn Trại chủ! “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính hiện tại giữ chức vụ gì trong Cự Linh Giáo?

Công Tôn Tuấn đáp:

- Tặc nhân đó là Đường chủ Kim Tước Đường của Cự Linh Giáo!

Cao Kỳ Trác hỏi:

- Chuyện sau đó thế nào?

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn kể tiếp:

- Thấy Công Tôn mờ tỉnh lại, Ô Tư Kính liền cười nhạo nói:

- Công Tôn Trại chủ, tại hạ là Ô Tư Kính Đường chủ Kim Tước Đường của Cự Linh Giáo, hôm nay bỗng Đường chủ phụng mệnh tới đây gặp Trại chủ bàn chút công chuyện...

Công Tôn mờ sảng giọng hỏi:

- Cự Linh Giáo thì có công chuyện gì mà bàn với ta?

Ô Tư Kính cười thâm trầm đáp:

- Công Tôn Trại chủ vừa rồi đã uống phải một viên “Mê hồn đan” của bọn giáo. Bây giờ công lực của Công Tôn Trại chủ đã bị mất rồi... Không tin, Trại chủ cứ vận công kiểm tra thì biết...

Công Tôn mờ nghe nói cả kinh liền vận khí kiểm tra, quả nhiên thực khí không đề lên được, đã mất hết nội công rồi! Hơn nữa trong khi vận khí thì thấy huyết mạch bị ngăn trở, trong người đau ê ẩm...

Ô Tư Kính cười hiểm độc nói tiếp:

- “Mê hồn Đan” là loại thuốc độc bá đạo giang hồ. Nó không chỉ làm mất hết công lực mà độc chất vĩnh viễn tồn tại trong cơ thể, cứ mỗi tháng phát tác một lần làm người ta vô cùng đau đớn giống như bị hàng trăm con kiến độc đục khoét trong xương tủy, mỗi kỳ phát tác tới hơn hai mươi ngày. Như vậy mỗi tháng Công Tôn Trại chủ chỉ có lãnh lặn chừng bảy tám ngày thôi, vừa đủ thời gian hồi phục lại thể trạng để chịu đựng những cơn hành hạ tiếp theo. Thế nhưng trong thời gian phát tác nếu không có giải dược “Tụ hóa bảo đan” mới giảm được đau đớn, nếu không có thuốc này thì trong vòng bảy ngày bảy đêm sẽ khô tủy nát cốt mà chết!

Tên Đường chủ nhếch mép cười hiểm độc rồi lên tiếng trấn an:

- Công Tôn Trại chủ đừng lo lắng quá! Chỉ cần làm giúp Cự Linh Giáo mấy việc thì sẽ an toàn không xảy ra sự cố gì nguy hiểm đâu!

Công Tôn Tuấn tức giận hỏi:

- Nói xem các ngươi cần ta làm gì?

Ô Tư Kính cười đáp:

- Mồng năm tháng năm vào dịp tết Đoan ngo sắp đến là đúng sinh nhật lần thứ sáu mươi của Công Tôn Trại chủ, không sai chứ?

Công Tôn Tuấn ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao các ngươi biết rõ cả sinh nhật của lão phu?

Ô Tư Kính cười hắc hắc đáp:

- Cự Linh Giáo làm việc gì đều phải nắm chắc mọi vấn đề để đảm bảo thắng lợi, còn nguyên nhân vì sao thì Trại chủ không cần biết. Chúng tôi muốn trong lễ đại thọ của mình, trại chủ hãy mời đông đủ đại diện các môn phái và các nhân sĩ lừng danh khắp võ lâm, mọi chi phí bỏn giáo sẽ chu cấp, chỉ cần Trại chủ điền tên họ vào thiệp mời, cử đệ tử thân tín chuyển thiệp, bỏn giáo sẽ đảm nhiệm việc tổ chức và giữ gìn trật tự... Còn quá trình diễn ra trong lễ thọ, chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng thêm...

Công Tôn Tuấn đoán biết tặc đảng này đương nhiên muốn mình mời đông đủ các phái trong võ lâm đến đây, tất có âm mưu nên kiên quyết cự tuyệt.

Ô Tư Kính lạnh lùng nói:

- Thôi được! Thời gian đến tết Đoan ngo còn nhiều, Công Tôn Trại chủ cứ suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời sau, tại hạ còn sẽ đến!

Nói xong bỏ đi.

Qua mấy ngày sau thì độc dược “Mê hồn đan” phát tác, đúng như lời Ô Tư Kính cảnh báo, Công Tôn Tuấn cảm thấy xương tủy đau đớn không sao chịu nổi. Cơn đau kéo dài triền miên cho đến năm ngày sau, Ô Tư Kính lại xuất hiện.

Hắn đến tận “Đan Tâm Trại” cho Công Tôn Tuấn uống một viên “Tụ hóa bảo đan” làm cơn đau giảm đi rồi tiếp tục bàn tới lễ thọ. Ô Tư Kính buông lời hăm dọa rồi bỏ đi.

Người ta nói: “Phúc bất trùng lai họa vô đơn chí” quả thật không sai!

Sau khi Ô Tư Kính đi được vài hôm thì nhi tử độc nhất của Đan Tâm Trại chủ “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn tên là Công Tôn Thiên Tứ bị thất tức. Vì phu thê Công Tôn Tuấn khó khăn về đường con cái, hơn bốn mươi tuổi, sau nhiều lần cầu tự, mới sinh được một nhi tử nên Công Tôn Tuấn đặt tên là “Công Tôn Thiên Tứ”, còn quý trọng nó còn hơn cả sinh mạng mình.

Công Tôn Tuấn đoán được ngay Cự Linh Giáo đã thực hiện việc bắt cóc nhi tử để bắt hiếp mình, tuy vô cùng căm phẫn nhưng đòn chí mạng này làm tinh thần vị Trại chủ này hoàn toàn sụp đổ.

Vài ngày sau, Ô Tư Kính lại đến Đan Tâm Trại.

Hắn vừa gặp Công Tôn Tuấn đã cười hắc hắc nói:

- Nhi tử bảo bối của Công Tôn Trại chủ hiện tại đang được người của bọn giáo phục vụ rất chu đáo, chẳng những mọi sinh hoạt không thiếu thốn thứ gì mà giáo chủ còn dự định truyền võ công tuyệt thế cho lệnh lang nữa. Nếu Công Tôn Trại chủ chịu nghe lời bọn giáo thì chẳng những phụ tử Trại chủ sẽ được an toàn về tính mạng mà sau khi giáo chủ bọn giáo trở thành thống soái võ lâm, Đan Tâm Trại sẽ hưởng lợi không ít đâu!

Biết Cự Linh Giáo sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt mục đích, tuy vô cùng giận dữ nhưng để cứu mạng Công Tôn Thiên Tứ, Công Tôn Tuấn đành chấp thuận đề nghị của đối phương.

Bấy giờ, Ô Tư Kính mới nhã nhặn nói:

- Công Tôn Trại Chủ! Như đã nói trước, bọn giáo chỉ nhờ Trại chủ mời cho đông đủ quần hùng thôi, mọi việc khác bọn giáo sẽ lo liệu. Trong ngày đó bọn giáo sẽ cho một số người đến làm khách, chúng tôi không cần trại chủ can dự đến những tranh chấp có thể xảy ra. Chỉ yêu cầu một vấn đề là Trại chủ không được để tiết lộ bất cứ một chi tiết nào về những gì hai chúng ta đã bàn. Nếu kế hoạch của bọn giáo bị tiết lộ mà phá sản, Cự Linh Giáo sẽ không chịu trách nhiệm về tính mệnh của lệnh lang và ngay cả bản thân Trại chủ đâu!

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn kể tới đó thì nước mắt chứa chan, cúi mặt xuống khóc rung rức, một lúc sau mới ngước lên, nghẹn ngào nói:

- Vì tính mạng của tiểu nhi, mà Công Tôn mỗ suýt nữa tạo nên họa kiếp cho toàn thể võ lâm, không biết trong trận này sẽ có bao nhiêu vị chưởng môn nhân, bao nhiêu anh hùng hảo hán khắp giang hồ bị tặc đảng sát hại... Hôm nay nếu không nhờ Tạ thiếu hiệp có thần công cái thế cứu võ lâm thoát khỏi kiếp nạn thì Công Tôn mỗ há chẳng thành tội nhân thiên cổ của võ lâm?

Nói xong tụt xuống ghé đến quỳ phục xuống trước mặt Tạ Vũ Diệp, dáng hết sức thiếu niên đáng thương!

Tạ Vũ Diệp cúi xuống đưa hai tay đỡ lão lên nói:

- Công Tôn lão tiên bối! Xin hãy nghe tiểu khả nói một lời! Người ta không phải là thánh hiền, có ai không mắc sai lầm? Thế nhưng như Huệ Phi Đại Sư vừa nói, biết sai mà sửa là điều đáng quý lắm rồi! Huống chi sai lầm đó chẳng những chưa dẫn đến hậu quả gì trầm trọng mà tặc đảng Cự Linh Giáo còn bị thương vong bỏ chạy, lộ rõ bộ mặt thật của chúng, đồng thời làm cho chúng ta sát cánh với nhau và thêm quyết tâm tiêu diệt tặc đảng. Đó chẳng phải là do mất mà được? Xin tiên bối hãy bình tâm lại, cùng mọi người cộng đồng nghĩ kế tiêu diệt Cự Linh Giáo! Còn trước mắt, tiểu khả sẽ có cách giải độc và phục hồi công lực cho tiên bối, còn việc Thiên Tứ hiền đệ thì lão tiên bối cứ yên tâm, tiểu khả dám hứa sẽ làm mọi cách để giải thoát lệnh lang!

Công Tôn Tuấn rỏ nước mắt nói:

- Xin Tạ thiếu hiệp đừng đề cập đến chuyện khuyên tử tội! Cốt sao tiêu diệt cho được tặc đảng Cự Linh Giáo, còn tính mạng phụ tử lão phu thì đã đáng gì? Công Tôn mỡ chỉ hy vọng Tạ thiếu hiệp suất lĩnh các vị anh hùng hảo hán tập trung giết sạch phỉ đồ Cự Linh Giáo, trừ họa cho võ lâm là Công Tôn mỡ chết cũng không có gì ân hận nữa!

Những lời thống thiết của vị Trại chủ “Đan Tâm Trại” làm quần hùng rất cảm động, trước đây có một số bất mãn vì coi Công Tôn Tuấn là đồng phạm với Cự Linh Giáo để tàn hại võ lâm thì nay qua niệם đó hoàn toàn biến mất.

Lúc đó đã quá trưa, “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn sai thuộc hạ dọn dẹp lại “Tụ Nghĩa Sảnh”, dọn tiệc lên rồi mời quần hùng vào tiếp tục dự yến bàn việc.

Trong tiệc, hầu hết các nhân vật võ lâm đều bày tỏ sự khâm phục đối với Tạ Vũ Diệp, người có thần công cái thể vừa cứu võ lâm thoát khỏi họa kiếp.

Thiệu Phong Các và “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình là chương môn nhân của hai đại môn phái, tính được là nhất đại tông sư, thế mà không làm sao đoán ra sư thừa môn phái của Tạ Vũ Diệp nhưng không muốn hỏi thẳng nên hai người bàn đến các loại võ học, qua đó dò biết chàng thuộc môn phái nào.

Không ngờ ở Thiên Bồn Phong Công Tôn Dục Thu có rất nhiều sách, trong đó không ít sách viết về võ công các phái, Tạ Vũ Diệp lại là người tuyệt đỉnh thông minh nên đọc qua là nhớ, vì thế nay bàn đến môn võ công nào chàng cũng có thể tham gia làm cho hai vị chương môn nhân không sao đoán ra được chàng thuộc môn phái nào, nhưng qua cuộc nói chuyện hai người càng khâm phục sự uyên bác và trí thông minh của thiếu niên kiệt xuất này.

“Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình lòng đầy cảm khái nhìn Thiệu Phong Các nói:

- Có chí chẳng lo tuổi cao. Trời xanh quả là có mắt khi tạo ra Tạ thiếu hiệp để tạo phúc cho võ lâm, giải thoát giang hồ khỏi kiếp nạn sinh ra từ Cự Linh Giáo!

Thiệu Phong Các gật đầu nói:

- Vô Hồi chương môn nhân nói rất có lý, nhưng có lẽ chúng ta nên bồi dưỡng thêm cho Tạ thiếu hiệp về một số kiến thức và kinh nghiệm giang hồ nữa...

“Vô Hồi Thần Kiếm” Trương Khắc Bình cười nói:

- Cái đó Thiệu đại hiệp cứ yên tâm, “Bách Diệp Thân Cái” Doãn Bang chủ đã xưng hô gọi đệ với Tạ thiếu hiệp, tức hai người thân tình với nhau đã lâu. Kiến thức và kinh nghiệm của Doãn Bang chủ gấp mười chúng ta, vị đó lại vừa lại bị Cự Linh Giáo bắt giam mấy năm nên biết rõ nội tình về tặc đảng, chỉ e bây giờ kiến thức của Tạ thiếu hiệp không kém gì chúng ta đâu!

Hai người đều có ý đề cử Tạ Vũ Diệp lãnh đạo võ lâm để tiêu diệt Cự Linh Giáo nên mới bàn nhau như thế, lúc này các bàn khác cũng bàn luận đến việc đề cử võ lâm minh chủ.

Chợt thấy lão nhị trong “Hoàng Hà Song Quái” là “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa vỗ bàn đánh rầm một tiếng, quát to:

- Việc đề cử Tạ thiếu hiệp vào chức Võ Lâm Minh Chủ là xác đáng rồi. Ai không đồng ý thì thử đề xuất một người nào võ công, tài trí và đức độ cao hơn Tạ thiếu hiệp thử xem?

Cao Kỳ Trác phái Võ Đương đứng lên hăng giọng nói:

- Các vị tiền bối! Chư vị võ lâm đồng đạo! Xin lắng nghe tại hạ nói một lời. Chức vụ Võ Lâm Minh Chủ thì khoan hãy bàn vội, việc cần thiết trước mắt là tạm thời chúng ta hãy đề cử một vị làm thống lĩnh quần hùng, đủ võ công và tài trí để tập hợp võ lâm đối phó với tặc đảng Cự Linh Giáo, cứu võ lâm thoát khỏi kiếp nạn. Theo những gì mà chúng ta vừa chứng kiến, cũng như qua dư luận mà tại hạ vừa thu thập được thì trong số chúng ta không ai xứng đáng được đề cử vào chức thống lĩnh hơn là Tạ thiếu hiệp. Vì thế bản đạo xin đề nghị Tạ thiếu hiệp...

Cao Kỳ Trác là đại đệ tử của chương môn nhân phái Võ Đương, là người kế nhiệm chức chương môn nhân tương lai, là nhân vật cơ trí hơn người, được giang hồ mệnh danh là Tiểu Gia Cát, không chỉ võ công cơ trí đều hơn người mà tuy chưa thành chương giáo Võ Đương, uy danh của y cũng rất lớn.

Cao Kỳ Trác nói chưa xong, hàng trăm người nhao nhao tỏ ý tán thành.

Trong “Tụ Nghĩa Sảnh” dội lên những tiếng vỗ tay và những tiếng reo hò như sấm:

- Nhất trí ý kiến với “Trại Gia Cát” đề cử Tạ thiếu hiệp làm thống lĩnh!

Chủ trì la hán đường Thiếu lâm tự Huệ Phi Đại Sư cũng đứng lên, chấp tay hợp thập nói:

- A Di Đà Phật! Cao thí chủ nói rất hợp tình hợp lý! Không có người nào phản đối, vậy xin Tạ thiếu hiệp hãy vì võ lâm mà cáng đáng lấy trách nhiệm này. Đồng thời toàn thể chúng ta từ nay hãy đồng tâm nhất trí triệt để chấp hành sự chỉ huy của Tạ thiếu hiệp để tiêu diệt Cự Linh Giáo!

Tạ Vũ Diệp nhận thấy việc này đúng là trách nhiệm trọng đại, về công cừu tư hận, mình cần phải cáng đáng trách nhiệm này nên không từ chối nữa.

Cao Kỳ Trác lại nói:

- Việc tiêu diệt Cự Linh Giáo không phải đơn giản mà cần phải có kế hoạch chu đáo và cụ thể, tất nhiên kế hoạch đó phải do bộ tham mưu chiến dịch soạn thảo ra. Theo tại hạ thấy thì xin Tạ thiếu hiệp, các vị chương môn nhân và mỗi môn phái cử ra một vị đại diện đến một phòng riêng bàn bạc thương lượng!

Thiệu phong các tiếp lời:

- Đúng đấy! Nếu phái nào không có chương môn nhân thì hãy cử ra một người đại diện. Ngoài ra xin Công Tôn Trại chủ, Phùng huynh và huynh đệ “Hoàng Hà Song Quái” hãy tham gia cộng đồng bàn bạc!

Ngay sau đó “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cho thuộc hạ bày tiệc trong thư phòng mình mời Tạ Vũ Diệp, các vị chương môn nhân và đại biểu các phái cùng “Thân Tích Ông” Phùng Công Phàm, huynh đệ “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh, “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa cùng bàn kế hoạch tiêu diệt Cự Linh Giáo.

Thế nhưng vấn đề nan giải là Cự Linh Giáo hành tung rất bí ẩn, quần hùng chỉ mới biết chúng có “Tứ đại hộ pháp Xuân, Hạ, Thu, Đông” và tứ đường “Ngân Yên Đường”, “Nhạn Minh Đường”, “Hoàng Thước Đường”, và “Kim Tước Đường” cùng bốn tên Đường chủ Tế Khắc Tuấn, Lãnh Nhất Định, Cách Kỳ Du, và Ô Tư Kính ra, không biết gì thêm về tổ chức này, chúng hoạt động thế nào mà ngay cả địa điểm Tổng đàn đang đóng ở đâu cũng không biết.

Vì thế, mọi người chưa thể bàn định kế hoạch gì cụ thể mà chỉ thông nhất với nhau các môn phái đều phải để ý theo dõi hành tung của tặc đảng, nếu có phát hiện gì phải lập tức báo về “Đan Tâm Trại” rồi sẽ thương lượng quyết định.

Mọi người còn thỏa thuận vào ngày mồng một tháng sáu sẽ đến Đan Tâm trại tập trung xem từ các nơi có tin tức gì để ban hành động tiếp theo.

Sau đó quần hùng lần lượt trở về môn phái, Tạ Vũ Diệp còn ở lại “Đan Tâm Trại” chữa độc cho “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn.

Chàng đã có kinh nghiệm chữa “Mê Hồn Đan” sau lần chữa trị cho “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, cứ theo trình tự như lúc ở “Ngọc Châu Động”,

nhưng phải qua bảy ngày, độc chất mới bị trục xuất hết ra khỏi cơ thể và phục hồi lại công lực.

Chữa thương cho Công Tôn Tuấn xong, Tạ Vũ Diệp liền nhớ tới Lăng Vô Linh, liền từ biệt Công Tôn trại chủ và mấy vị chương môn nhân cùng “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy rời khỏi “Đan Tâm Trại”.

Trước khi đi, Thiệu Phong Các:

- Tại hạ có một đôi bồ câu thư, Tạ thiếu hiệp hãy cầm lấy một con, nếu gặp chuyện gì thì hãy thả nó báo tin. Trong giang hồ thì cái bang có đệ tử trong khắp thiên hạ, tin tức linh thông nhất. Doãn Bang chủ sau khi ổn định sự vụ trong bang xong, nếu có tin tức gì thì hãy liên lạc với các môn phái.

Rời khỏi “Đan Tâm Trại”, tuy Tạ Vũ Diệp không muốn hóa trang nhưng “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy bàn:

- Cự Linh Giáo là tặc đảng không có đạo nghĩa gì đáng nói, hành động bất chấp thủ đoạn, không cần tuân theo quy cũ giang hồ. Chúng lại có thế lực rất lớn, từng gây án khắp võ lâm, rất dễ bị chúng phát hiện. Vì thế chúng ta nên hóa trang để chúng không nhận ra, nếu không, chúng sẽ tập trung lực lượng mai phục, hậu quả sẽ khó mà lường trước. Theo ý lão ca ca thì chúng ta nên hóa trang là hơn.

Tạ Vũ Diệp đành nghe theo.

Chàng lại hóa trang thành một trung niên thư sinh nhưng không phải với bộ râu ba chòm như trước mà có bộ râu quai nón ngắn, còn “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cũng không hóa trang thành đạo sĩ mà đóng thành một lão nô có chòm râu dê, trông trẻ hơn thật rất nhiều.

Thật ra sau khi thoát khỏi “Ngọc Châu Động”, ngày đêm bầu bạn cùng Tạ Vũ Diệp, tích cực luyện “Tử Phủ Thần Công”, không chỉ võ công vị Bang chủ cái bang cao hơn trước nhiều mà người cũng trẻ thêm, nội tâm rất cao hứng.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy vốn rất giỏi thuật hóa trang, lần trước bị bọn Xuân Phong Đạo Nhân phát giác ra nên lần này cẩn thận hơn, bỏ công ra hóa trang kĩ nên rất khó phát hiện.

Đọc đường, gặp một tên phân đà chủ của Cái Bang, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy dẫn hắn tới chỗ vắng, đưa tín vật biểu lộ thân phận mình, nói chuyện với hắn một lúc rồi đi tiếp.

Đuổi kịp Tạ Vũ Diệp, “Bách Diệp Thần Cái” chỉ tới một tiểu trấn nằm ở chân núi trước mặt nói:

- Lão đệ, phía trước là Hưng Long trấn, tổng đàn Lãnh Vân Bang đóng ở đó.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Có khách điếm tửu lâu gì không?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu đáp:

- Có!

Lão cười nói tiếp:

- Người đi theo lão ca ca thì không lo gì có cơm ăn rượu uống chứ? Thế nào? Đói bụng rồi chứ gì?

Tạ Vũ Diệp chột hỏi:

- Lão ca ca nghe nói Lãnh Vân Bang cũng bị Cự Linh Giáo khống chế mà?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đáp:

- Lão ca ca vừa được tên đà chủ báo cáo lại là mấy năm trước Cự Linh Giáo bắt Bang chủ Lãnh Vân Bang đi đâu mất tích. Mất Bang chủ nội vụ trong bang không có ai quản lý, vì thế bang chúng như rắn không đầu, bỏ đi khá nhiều. Về sau có một người tên là Nam Trung Minh nào đó lên làm bang chủ nhất nhất nghe lệnh Cự Linh Giáo.

Lát sau hai người tới Hưng Long Trấn. Hưng Long tuy là một thị trấn nhưng nhìn qua rất đông đúc náo nhiệt. Rất nhiều người trang phục giống nhau, lưng đeo binh khí, có mặt khắp nơi trong trấn. Bọn này đều là đệ tử của Lãnh Vân Bang, trước ngực áo có thêu một cái đầu hổ.

“Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp đến một tửu lâu có tên là Vĩnh Thanh Tàn ghé vào, thấy trong tiệm khá đông khách, hai người điềm nhiên bước lên lầu, tìm một bàn trống khuất trong góc, vừa ngồi xuống thì một tên tiểu nhị bưng trà đến hỏi:

- Hai vị khách quan dùng rượu gì?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Không cần vội! Rượu thì đương nhiên là không thể thiếu được rồi! Nhưng để chúng ta uống mấy chén trà giải khát đã!

Nói xong móc túi lấy một nén bạc đưa cho tiểu nhị. Hắn sừng rơn, ngoác miệng cười cúi gập người nói:

- Đa tạ lão nhân gia!

Nói xong bước đi.

Chột nghe bàn bên có người thấp giọng nói:

- Lão nhị! Nghe nói Nam Bang chủ mới bắt được một thiếu nữ, người có biết chuyện đó đầu đuôi thế nào không?

Một người khác nói:

- Tiểu đệ cũng chỉ nghe loáng thoáng thôi, không được rõ lắm, nghe đâu mấy ngày trước Nam bang chủ bắt được một thiếu nữ rất xinh đẹp, đem về muốn thành thân, nhưng cô ta thà chết chứ không thuận tình, làm chuyện hôn

nhân phải hoãn lại mấy lần. Tối nay Nam Bang chủ quyết không nhân nhượng nữa, cương bức thành thân.

“Bách Diệp Thần Cái” nháy mắt nói với Tạ Vũ Diệp:

- Có chuyện như vậy, chẳng trách gì Hung Long trăn hôm nay náo nhiệt thế này...

Tạ Vũ Diệp “hừ” một tiếng, nói:

- Đường đường là một Bang chủ mà cưỡng hôn một thiếu nữ, đúng là hành vi của một tên chó săn cho Cự Linh Giáo!

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Không biết vị nữ nhân quốc sắc thiên hương nào mà thà chết không chịu thuận tình với một vị bang chủ? Lão đệ! Chúng ta tới đó xem náo nhiệt đi!

Tạ Vũ Diệp gật đầu:

- Phải đấy! Nếu có cơ hội thì giết phức Nam Trung Minh đi, khôi phục lại Lãnh Vân Bang!

“Bách Diệp Thần Cái” thấp giọng nói:

- Lão đệ đừng kích động quá! Lãnh Vân Bang trước đây được coi là một môn phái lớn, chỉ e người trong tửu lâu này đều là đệ tử của Lãnh Vân Bang cả đấy!

Tạ Vũ Diệp vội đưa mắt nhìn quanh, may mà bốn tên hán tử ở bàn bên vẫn say mê nói chuyện và ăn uống, không ai để ý đến chàng.

Uống trà xong, “Bách Diệp Thần Cái” gọi hai cân rượu và một con gà quay.

Không hiểu sao, Tạ Vũ Diệp rất quan tâm đến chuyện thiếu nữ bị Nam Trung Minh ép duyên, nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Lão ca ca biết tổng đàn Lãnh Vân Bang ở đâu không?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Ở hậu sơn phía đông bắc trăn, cách đây chừng mười dặm. Chúng ta cứ tìm khách điểm trú lại, chờ tối hãy đến đó cũng không muộn. Lão đệ có nhất trí vậy không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp:

- Như thế cũng được!

Ăn uống xong, hai người tìm khách điểm nghỉ ngơi chờ tới tối mới thay dạ hành y đến tổng đàn Lãnh Vân Bang.

Mười dặm hành trình hai người thi triển khing công chỉ đi một lúc là tới.

Lãnh Vân Bang tọa lạc tại chân núi, chiếm diện tích rất lớn. “Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp đến thì trăng còn chưa mọc nên trời rất tối, nhưng tổng đàn Lãnh Vân Bang đèn đuốc sáng trưng, quang cảnh rất náo nhiệt.

Lãnh Vân Bang trước đây là một môn phái lớn nên tổng đàn khá quy mô, tường cao cổng lớn.

Hai người nhảy qua tường viện đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy xung quanh khu vực tiền sảnh người vào ra tấp nập. Đại sảnh được xếp mấy chục bàn tiệc, đèn nền thấp sáng trung, ngồi ở bàn thượng tọa là một trung niên hán tử, đầu đội khăn hồng, mặt dài như mặt ngựa bôi đầy phấn sáp, trên môi thấp thoáng nụ cười hiểm độc nhưng mãn nguyện.

Có hai người bước vào sảnh đường gồm một lão nhân cao gầy và một tên gia nhân còn trẻ mặt lễ phục.

Hán tử mặt lễ phục bước tới trước trung niên hán tử mặt ngựa cúi người bẩm:

Khải bẩm bang chủ! Tân nương nói thà chết cũng không chịu thay áo cưới! Cô ấy tay cầm lăm lăm một ngọn chủy đao, thấy ai tới là đâm, không ai dám tiến vào phòng!

Dám đoán trung niên hán tử mặt dài như ngựa là Bang chủ Lãnh Vân Bang Nam Trung Minh.

Nam Trung Minh tức giận quát:

- Bắt nó trói lại! Không muốn cũng phải mặc! Lão tử không tin không khuất phục nổi một nữ nhân!

Lão nhân cao gầy nhẹ giọng nói:

- Nam bang chủ! Việc này không thể lỗ mãng được! Trước mặt nhiều bang chúng như vậy, làm thế chỉ e để mất thân phận. Với uy phong của vị Bang chủ Lãnh Vân bang, lo gì không tìm được vị phu nhân vừa ý? Hơn nữa đối với loại cô nương bướng bỉnh nóng nảy như thế, cứ để từ từ cô ta cũng phải mềm lòng đi thôi!

Nam Trung Minh đáp:

- Ta đã kiên nhẫn chờ đợi năm sáu ngày rồi, bây giờ một ngày cũng không kiên nhẫn thêm được nữa.

Lão nhân cao gầy cố thuyết phục:

- Những việc kiêu thế này không nóng vội được đâu! Rồi đến lúc cô ta sẽ mềm mỏng lại! Hãy phái thêm nhiều người đến phân tách điều hơn lẽ thiệt, để xem cô ta có cần “Tứ Hải Võ Hội” không? Cô ta dù có bướng bỉnh bao nhiêu rồi cũng khuất phục thôi!

Nam Trung Minh trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói:

- Thôi được! Bỏn Bang chủ cố kiên nhẫn thêm một ngày nữa!

Rồi nhìn trung niên Hán tử mặc lễ phục ra lệnh:

- Giang chấp sự! Người đến Vũ Hoa Hiên truyền lệnh ta bảo mọi người lùi về hết đi, đem phu nhân giam xuống địa lao như trước, việc đó để từ từ hãy tính!

Hán tử bần lễ phục “Giang chấp sự” “ạ” một tiếng, lui ra khỏi đại sảnh đi tới hậu viện.